

Bilag 4.

Til Regering og Rigsdag.

Den 20. December 1928 vedtoges i Folketinget Forslaget til Lov om Ændringer i Retsplejeloven, derunder en Bestemmelse om, at de Underretssagførere, som omfattes af Bestemmelsen i Retsplejelovens § 1031, under visse nærmere fastsatte Betingelser, faar Ret til at betegne sig som Landsretssagførere.

Vi undertegnede danske Jurister med 1ste Karakter, der har taget Eksamen før 1. Oktober 1919, men som paa denne Dag endnu ikke havde opnaaet Bestalling som Sagførere, tillader os paa ny at henvende os til Regering og Rigsdag om at opnaa *Ligestillelse med de Underretssagførere, som omfattes af Retsplejelovens § 1031 og den nu i Folketinget vedtagne Ændring til denne Lov.*

Vi har allerede flere Gange rettet Henvendelse til Lovgivningsmagten om at opnaa den anførte Ligeretsstilling, men til Trods for, at saa godt som enhver af de mange Rigsdagsmænd, med hvem vi har drøftet Spørgsmaalet, har erkendt, at der i sin Tid er begaaet en Uret imod os, er Sagen fra Aar til Aar blevet henlagt.

Da de enkelte Medlemmer af Rigsdagen selvsagt ikke paa Forhaand kan være nøjere bekendt med et saa specielt Anliggende som det, vort Andragende omhandler, skal vi tillade os nærmere at begrunde dette.

Da vi under den gamle Ordning længe før Retsplejelovens Vedtagelse i 1916 paabegyndte vort Studium, gik vi ud fra, at vi ved at opnaa Eksamen med 1ste Karakter og derefter tage Sagførerbestalling vilde blive ligestillet med de øvrige i Landet praktiserende Underretssagførere, navnlig saaledes, at vi kunde give Møde for Landets Retter i alle 1ste Instanssager. Retsplejelovforslaget hvilede, og ingen regnede med dets snarlige Gennemførelse.

Havde vi tænkt os, at Retsplejeloven i Aaret 1919 blev ført ud i Livet, saaledes at alle de da værende Underretssagførere fik fuld Møderet for Landsret, medens vi overhovedet ingen Møderet fik, er det indlysende, at ingen af os havde valgt Sagførergerningen som Levevej. Imidlertid havde vi vor Eksamen, der faktisk kun giver Adgang til at gaa Sagførervejen, og vi har derfor i de nu forløbne Aar maattet finde os i de fortvivlede Forhold.

Hvad det betyder saaledes at være udelukket fra den saare vigtige Gren af Næringsudøvelsen — nemlig den at kunne føre Retssager — har vi udelukkede i høj Grad faaet at føle, idet vi alle har maattet finde os i den Tort, at Klienter — og som oftest de bedste — har søgt andetsteds hen, naar de har faaet at vide, at vi ikke kan procedere for Landsretterne, end ikke Sager, der føres i 1ste Instans. *Vi har simpelthen ikke været brugbare for en Række Klienter, som derimod har kunnet betjenes af de Sagførere, med hvem vi med Rette havde regnet at blive ligestillede.*

Det Spørgsmaal kan rejses, om vore Kvalifikationer berettiger os til at opnaa den ønskede Ligeret.

Vore Kvalifikationer er i hvert Fald ikke ringere end § 1031-Sagførernes, idet Kravene til Eksamen, baade i Henseende til Stoffets Omfang og Ydelsernes Kvalitet, stadig er skærpede, og Bekendtgørelsen af 4. December 1902, under hvis Vilkaar vi alle har taget Eksamen, siger udtrykkelig, at Maalestokken for Fordringerne bliver at bestemme alene under Hensyn til den fuldstændige juridiske Embeds-eksamen.

Med Hensyn til vort Kendskab til Procedure gælder det for enhver af os undertegnede, at hvad enten vi driver Forretning alene eller sammen med andre Sagførere, forbereder vi i de Forretninger, hvortil vi er knyttet, Retssagerne Skridt for Skridt lige til det Tidspunkt, da den mundtlige Procedure skal finde Sted. Men hvis det ikke er en urimelig Ordning — at den, som kender Sagen bedst og har lagt den